

Προσλαλιά εις το τεσσαρακονθήμερον Μνημόσυνον του μακαριστού Γέροντος και Γρηγορίου Δοχειαρίτου

/ [Πεμπτουσία](#)

Σήμερον συμπληρούνται τεσσαράκοντα ημέραι από της προς Κύριον εκδημίας του μακαριστού Γέροντος, Καθηγουμένου, Πατρός και αδελφού ημών. Τεσσαράκοντα ημέραι πλήρεις πόνου, θλίψεως και ορφανίας. Δεν κλαίμε ούτε λυπούμεθα ως μη έχοντες ελπίδα. Αλλά πονούμεν διά τον χωρισμόν! Άλλος πέντε, άλλος δέκα, άλλος είκοσι και ως ο λαλών πενήκοντα οκτώ έτη εζήσαμε μαζί. Μαζί περάσαμε θλίψεις και στενοχωρίας, οδύνας, πικρίας και αναστεναγμούς· κινδύνους εκ ψευδαδέλφων, συνωμοσίας και έχθρας. Όμως, ως έλεγον οι Άγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες, «διήλθομεν διά πυρός και ύδατος, και ο Θεός ο άγιος εξήγαγεν ημάς εις αναψυχήν». Η μεγάλη Μάννα, η Κυρία Θεοτόκος η Γοργοϋπήκοος, την οποίαν στεντορεία τη φωνή εκελάδει, δεν μας εγκατέλιπε! Και οι προστάται της Μονής Παμμέγιστοι Ταξιάρχαι ήπλωναν

στοργικώς τας πτέρυγας των και εσκέπαζον, μη επιτρέποντες ημάς εισελθείν εις πειρασμόν. Με την πίστιν εις τον Θεόν, όνπερ παιδιόθεν ηγάπα, αντιμετώπιζε τα πολλά και δυσεπίλυτα προβλήματα της κατά τα άλλα ευαγούς Μάνδρας της Βασιλικής Μονής του Δοχειαρίου.

Νυν δε κατάφορτος έργων, «ως ελαία κατάκαρπος», εισήλθεν εις την αγήρω ζωήν και μακαριότητα! Και έλαχεν εις εμέ τον ανάξιον και έσχατον πάντων να ψελλίσω λόγον εις την κατάπαυσιν αυτού, κατά το τελεσθέν σήμερα τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον. Αλλά πως να τολμήσω ο ευτελής να πλέξω εγκώμιον εις την υψηλοτάτην κορυφήν; Ομοιάζω με ασθενή και τρέμοντα τους πόδας, όπου θέλει να ανέβη εις την κορυφήν του βουνού. Διό παρακαλώ την Κυρίαν Θεοτόκον, την Γοργοϋπήκοον, και τους Θείους Ταξιάρχας να μου δώσουν λόγον, ίνα μη εκ της αναξιότητός μου μειώσω έστω και επ' ελάχιστον την προσωπικότητα του ανδρός.

Ο μακαριστός Γέρων Γρηγόριος (κατά κόσμον Εμμανουήλ Ζουμής, του Χρήστου και της Αικατερίνης) εγεννήθη το έτος 1942, ότε η Πατρίς ημών διετέλει υπό κατοχήν, εις την μυροβόλον νήσον Πάρον, και δη εις το χωρίον Νάουσα, ένθα η σκέπη της Παναγίας της Παντανάσσης, «παρά θιν' αλός» ως έλεγον οι αρχαίοι ημών πρόγονοι. Εκεί, παίς ων, έπαιζε με άλλους νεανίας εις τα κύματα της θαλάσσης, πλέκοντας τα πρώτα νεανικά του όνειρα. Η ευσεβεστάτη μάμμη του Ζαχαρώ και η μήτηρ του Αικατερίνη τον εδίδαξαν εκ νεαράς ηλικίας την ευσέβειαν και την προς το Θεϊόν αγάπη. Εκεί, πλησίον εις τας απλάς και αδόλους ψυχάς των γεροντισσών, κατά τας εσπερινάς συνάξεις τας οποίας έκαμνον

αναγινώσκουσαι εκ των Συναξαρίων βίους Αγίων, έμαθε πολλά από τον βίον του Αγίου Αντωνίου του Μεγάλου και άλλων Αγίων, και εις τας τελουμένας υπ' αυτών ιεράς αγρυπνίας την αγάπην προς την εκκλησίαν. Επταετής ων, τη συνοδεία της μάμμης και της ευσεβεστάτης μητρός του, επεσκέφθησαν την Ιεράν Μονήν της Λογγοβάρδας και κάτω από το πετραχήλι του οσίου Γέροντος Φιλοθέου εξωμολογήθη τα παιδικά του πταίσματα. Έκτοτε, συνεδέθη με την Μονήν και πολλάκις την επεσκέπτετο. Έτσι εγεννήθησαν και τα πρώτα σκιρτήματα διά την μοναχικήν του σταδιοδρομίαν.

Δωδεκαετής μεταβαίνει εις την Ιεράν Νήσον Πάτμον, χάριν σπουδών, και συντόμως έλκεται και σαγηνεύεται από τα δίκτυα του μεγάλου ψαρά της Πάτμου, όπως προσφυέστατα τον απεκάλεσαν, Οσίου Αμφιλοχίου. Άλλοτε κάτω από το πετραχήλι του και άλλοτε καθήμενοι εις τον πύργον, ένθα το κελλίον του Γέροντος, έμαθε και εδιδάχθη πολλά παρά τους πόδας του «σοφού Γαμαλιήλ». Η σπίθα όπου έκαιγε μέσα του ήναψε και, τελειώνοντας τας σπουδάς του εις την Πατμιάδα Σχολήν, μεταβαίνει εις το Ησυχαστήριον του Κουβαρίου, το οποίον ήδη είχεν ανεγείρει ο Όσιος Αμφιλόχιος, και αγωνίζεται μετά του Μοναχού Νικηφόρου του Καλυμνίου.

Τις διηγήσεται όμως τας δυσκολίας και τα προβλήματα της συναναστροφής του νέου μετά του μεγαλύτερου τη ηλικία και δυστρόπου Μοναχού; Ένεκα τούτου, και προς μεγίστην θλίψιν του οσίου Πατρός, εγκαταλείπει την ηρεμίαν και ησυχίαν του Κουβαρίου και μεταβαίνει εις την πολύβοον πόλιν της Θεσσαλονίκης διά μείζονας σπουδάς. Εκεί ευρίσκει και άλλους Κουβαρίτας, τους οποίους η αγάπη του μακαριστού Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Παντελεήμονος του Α΄ είχε επισυνάξει υπό την προστασίαν του «ως η όρνις υπό τας πτέρυγας αυτής τους νεοσσούς», ένεκα ευλαβείας προς τον Όσιον Γέροντα.

Εκ λόγων ανωτέρας βίας κατέρχεται εις Αθήνας προς συνέχισιν των σπουδών. Εκεί συνδέεται με το «Πορευθέντες», εις το οποίον προίστατο ο νυν Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας Αναστάσιος, ένθα το οικοτροφείον των Αφρικανών σπουδαστών, και παρέχει τας υπηρεσίας του, διακονών ως υπεύθυνος αυτού. Δεν έπαυσε βεβαίως να έχη την αναφοράν του εις τον Γέροντα της Πάτμου και να μεταβαίνη εκείσε, οσάκις είχε την ευκαιρίαν. Όταν επί τέλους διηυθετήθη η υπόθεσις του Κουβαρίου, επιστρέφει και παραμένει μετά του μακαριστού Μοναχού Ιωσήφ, όστις τον εξετίμα και τον υπερηγάπα.

Την πρωτοχρονιάν του 1967 κείρεται μοναχός υπό του Οσίου Γέροντος και εξακολουθεί τας σπουδάς του εις το Πανεπιστήμιον Αθηνών, εργαζόμενος εις την διεκπεραίωσιν του περιοδικού της αδελφότητος «ΖΩΗ», προς εξοικονόμησιν των προς το ζην.

Το έτος 1970, ο Γέρων Αμφιλόχιος μεθίσταται προς τα ουράνια, ενώ ήδη κατ' εντολήν και επιθυμίαν του ο μοναχός Γρηγόριος είχε χειροτονηθή διάκονος υπό του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ρόδου κυρού Σπυρίδωνος. Μετά την θανήν του Γέροντος, εις το ταπεινόν Ησυχαστήριόν του ο διάβολος εγείρει θύελλαν προβλημάτων, τόσον εκ της Ιεράς Μονής του Θεολόγου, η οποία δεν επέτρεπε την λειτουργίαν του Ιερού Ησυχαστηρίου, όσον και εκ της γυναικείας Ιεράς Μονής του Ευαγγελισμού, εις την οποίαν ανήκε το ερημητήριον.

Ξερριζωμένος και πικραμένος παίρνει τον δρόμον της προσφυγιάς μετά τριών συμμοναστών του. Κατόπιν υποδείξεως σεβαστού και συνετωτάτου κληρικού, καταφεύγει εις τον επίσκοπον Αιτωλοακαρνανίας Θεόκλητον (ο οποίος τον χειροτονεύει πρεσβύτερον, αφού προηγουμένως εκάρη μεγαλόσχημος Μοναχός παρά του οσίου Γέροντος Φιλοθέου) και εγκαθίσταται εις την ερειπωμένην Μονήν της Μυρτιάς, άνωθεν της λίμνης Τριχωνίδος. Παράδεισος ο τόπος, αλλ' ο διάβολος, όστις πολεμά τα καλά, μη υποφέρων το έργον το οποίον συντελείται εις αυτό το ταπεινόν Μοναστήριον, εγείρει και αύθις νέαν θύελλαν εκ των κληρικών της επαρχίας, ιδία δε του Μητροπολίτου. Είναι γνωστή η ρήσις την οποίαν είπεν εις

τον μεσολαβήσαντα μακαριστόν Επιφάνιον Θεοδωρόπουλον: «Θα τους ψήσω και θα τους τηγανίσω, και μετά θα φύγουν». Ο Θεός να αναπαύση την ψυχήν του!

Ο αντιλήπτωρ όμως των αδικουμένων Θεός και η Παναγία, όπου επροστάτευον τον δούλον τους, ένευσαν εις την καρδίαν του μακαριστού Μητροπολίτου Ναυπακτίας και Ευρυτανίας κυρού Δαμασκηνού Κοτζιά (δεν γνωρίζω εάν είχε συγγένειαν με τον αλήστου μνήμης Υπ. Εξ. Ν.Κ., όστις ξεπούλησε την Μακεδονίαν, διότι ο μακαριστός Μητροπολίτης ήτο σφόδρα Βασιλικός), όστις τον εδέχθη και του παρέδωσεν εν λευκώ την Μονήν της Παναγίας Προυσιωτίσσης. Ένα Μοναστήρι παμπάλαιον επάνω εις τα κακοτράχαλα βουνά της Πίνδου, του οποίου αι απαρχαί χάνονται εις τα βάθη του χρόνου. Πως ήτο δυνατόν όμως αυτός ο νησιώτης, ο εκ κοιλίας μητρός ενηχούμενος τον φλοίσβον της θαλάσσης, ο Αιγαιοπελαγίτης, όπως υπέγραφε, να ζήση επάνω εις τα υψηλά βουνά της Πίνδου, άτινα επί εννέα και πλέον μήνας καλύπτονται από χιόνας, παγετούς και ομίχλην; Αλλά και το θέρος, ότε οργιάζει η φύσις και αισθάνεσαι την χάριν του Θεού, είναι αδύνατον να βιώση κανείς την ησυχίαν και την γαλήνην που αποπνέει το περιβάλλον, ένεκα του πλήθους των προσκυνητών.

Διό και προσβάλλεται η υγεία του και επιζητεί τρόπον φυγής, παρ' όλον που πολλά εκοπίασε διά την αναστήλωσιν της πυρποληθείσης παρά των Γερμανών Μονής. Κτήρια παραμένοντα από δεκαετίας μόνον εις τον σκελετόν, άλλα ερειπωμένα και άλλα ημιτελή, τα οποία έπρεπε να ολοκληρωθούν. Ανασκουμπώνεται και με ιδίους πόρους της Μονής αρχίζει την ανακαίνισιν αυτής και ουχί μόνον. Δημιουργεί Συνοδικόν μέγα, διά το οποίον ο τότε πρόεδρος της Δημοκρατίας Κωνσταντίνος Τσάτσος, επισκεφθείς την Μονήν, έκπληκτος ανεφώνησεν: «Ευρίσκομαι στην Μονή Προυσού η κάνω λάθος;». Δημιουργεί Μουσείον, εις το οποίον συνάζει χειρόγραφα, εικόνες και άλλα εκκλησιαστικά και μη αντικείμενα. Τα ελαιοστάσια εις τον κάμπον του Αγρινίου, που ήσαν από χρόνων εγκαταλελειμμένα, αναζωογονούνται, και άλλα πολλά που δεν είναι του παρόντος να αναφέρωμεν.

Αι συνθήκαι όμως παραμένουν δυσμενείς. Αι απαιτήσεις των πολυπληθών προσκυνητών άμετροι και αλόγιστοι. Να φαντασθή κανείς ότι οι οδηγοί των ταξί τους μετέφεραν εις την Μονήν και κατ' αυτάς τας ώρας του μεσονυκτίου. Ειργάσθη υπέρ δύναμιν, διά να δυνηθή να βάλη τάξιν εις αυτό το «χάνι της Γραβιάς». Μεγάλαι στιγμαί δι' αυτόν και την μικράν αδελφότητα ήταν η ανεύρεσις των ιερών λειψάνων του Νεομάρτυρος Ιωάννου του εκ της Κονίτσης καταγομένου και εν Βραχωρίω (Αγρινίω) μαρτυρήσαντος.

Το κλίμα εν τέλει επηρεάζει την εύθραυστον υγείαν του και επιζητεί τρόπον φυγής. Η ευκαιρία δίδεται κατά τον χωρισμόν της μητροπόλεως Ναυπακτίας και Ευρυτανίας και την εγκαθίδρυσιν του νέου Επισκόπου Αγίου Βλασίου και Καρπενησίου. Τότε ήλθεν αντιπροσωπεία εκ της Μονής Δοχειαρίου και προσεκάλεσε τον Γέροντα και την αδελφότητα ίνα αναλάβουν την Μονήν.

Εδράξατο της ευκαιρίας, όχι διότι ήτο πλουσία η νύμφη (άπαγε της βλασφημίας!- ένας ερειπιώνας απ' άκρου εις άκρον), αλλά διά το κάλλος αυτής, το γλυκύ και ήμερον κλίμα, την γειτνίασιν με την θάλασσαν και πρωτίστως διότι ως μέγα αυτής παλλάδιον κατείχε την θαυματουργόν Εικόνα της Γοργοϋπηκούου.

Έτσι, τον Ιούλιο του 1980 με την μικράν αδελφότητα αναχωρεί διά τον Άθωνα. Η κατάστασις όμως της Μονής Δοχειαρίου φρικτή. Κελλία διά να μείνωμεν δεν

υπήρχον. Έπρεπε να αρχίσωμεν να ετοιμάζωμεν ένα-ένα τα κελλία, διότι είμεθα στριμωγμένοι σε τρία κελλάκια εις τον πύργον της εισόδου της Μονής, το καθένα των οποίων δεν χωρούσε πάνω από ένα πρόσωπο. Και όμως, εκεί στριμωχθήκαμε δώδεκα αδελφοί! Κήποι ανύπαρκτοι. Ελαιοστάσια; Χειρότερα της Μονής Προυσού. Μηχανήματα; Ανύπαρκτα. Τέσσερις-πέντε ημίονοι και αυτοί εις κακήν κατάστασιν. Αλλά διατί λέγω δι' αυτά; Μαγειρείον; Υποτυπώδες. Οικοσκευή; Ανύπαρκτος. Και να λάβωμεν υπ' όψιν ότι παρά πόδας ηκολούθη και η ενθρόνισις του Ηγουμένου. Πως θα εσιτίζοντο οι κεκλημένοι; Ας έχη δόξαν ο Κύριος ότι ενεφάνισε τον γνωστόν ημίν κ. Ανδρέαν Κιουρτζόγλου, όστις μας εφοδίασε με όλα τα χρειώδη.

Αρχίζει λοιπόν το μέγα έργον της αναστηλώσεως της Μονής. Με τι πόρους όμως; Ποίος θα βοηθήση; Επιρρίπτει την μέριμνάν του εις την μόνην δυναμένην να βοηθήση Παναγίαν και αρχίζει το τεράστιον έργον. Αναστηλώνεται όλον το κτιριακόν συγκρότημα της Μονής, ως επίσης και άπαντα τα ευρισκόμενα εις τον ευρύτερον χώρον αυτής Καθίσματα. Δημιουργούνται ξενώνες, ανοίγονται τα εγκαταλελειμμένα ελαιοστάσια, φυτεύονται κήποι και αμπελώνες, ανακαινίζονται τα εργατόσπιτα, κτίζονται εργαστήρια αγιογραφίας και συντηρήσεως έργων τέχνης, ιεροραφείον, λιβανοποιείον...

Πληρούται όλη η παραλία από των συνόρων της Μονής Ξενοφώντος έως και της Κωνσταμονίτου διά των εξωκλησίων της Αγίας Παρασκευής, του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου, της Παναγίας Διασωζούσης και των Οσίων Κολλυβάδων, της Παναγίας Θαλασσινης, της Παναγίας Παισολύπης, των Αγίων Νεομαρτύρων, του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού και της Αγίας Μαρίνης, διά να περιφρουρούν την Μοφή από θαλάσσης. Αλλά και εις τα ορεινά δεν παρέλειψε να ανεγείρη ευκτηρίους οίκους (Παναγία η Χαιριώτισσα, Άγιος Παντελεήμων, Ανάληψις, Προφήτης Ηλίας, Παναγία η Αρχόντισσα και το Κυριακόν της πάλαι ποτέ διαλαμψάσης περιφήμου Σκήτης του Προδρόμου), φύλακας και προστάτας της Μονής από Βορρά, Ανατολής, Νότου και Δύσεως. Εμπλουτίζει το Καθολικόν με πάμπολλα σκεύη αργυρά και επίχρυσα, αργυρούς πολυελαίους, κανδήλας ευμεγέθεις αργυράς, καλύμματα αγίας Τραπέζης χρυσοκέντητα, άμφια επίσημα διά τους Ιερείς διαφόρων αποχρώσεων διά τας πανηγύρεις και τας εορτάς. Δημιουργεί νέαν Βιβλιοθήκην, Συνοδικόν μέγα και συνελόντι ειπείν ουδέν εκ των όσων αναφέρει εις την Διαθήκην του ο Όσιος Νεόφυτος άφησεν εκτός. Θα έλεγέ τις ότι ήταν ο αντάξιος διάδοχός του μετά ακριβώς εννεακόσια έτη!

Μέσα εις όλους αυτούς τους αγώνες ήλθεν, ως αύρα λεπτή και πρωινή, η αποκάλυψις της πρωτοτύπου εικόνας της Παναγίας Γοργοϋπηκόου, ήτις επαρηγόρησε και ανέψυξε πάντας ημάς!

Και υπεράνω πάντων η μέριμνα διά τα πνευματικά. Η επιτέλεσις της εικοσιτετραώρου ακολουθίας μετά πάσης ακριβείας και επισημότητος. Έψαλλε τους κανόνας ζωντανά και όση αυτώ δύναμις, «διά να τονίζεται και εμφαίνεται το μέτρον» όπως έλεγεν. Η εξαγόρευσις των λογισμών ήθελε να γίνεται καθ' ημέραν και η εξομολόγησις το Σάββατον, διά να μεταλάβωμεν την Κυριακήν του Σώματος και του Αίματος του Κυρίου. Δεν του ήρесеn ουδόλως αυτό το όποίον γίνεται εις το Άγιον Όρος, να μεταλαμβάνουν το Σάββατον και όχι την Κυριακήν, που είναι η Ανάστασις και η κατ' εξοχήν ημέρα του Κυρίου.

Φύσις ενεργητική και ανυποχώρητος. Ήθελε τα πάντα να γίνονται εις την εντέλειαν. Το «πάντα ευσημόνως και κατά τάξιν γινέσθω» τον έθελγε. Αι εορταί και πανηγύρεις ήθελε να επιτελούνται λαμπρώς, διό και λαμπρώς εστόλιζε την εκκλησίαν. Χριστούγεννα και Πάσχα ήταν η χαρά του να στολίζη ο ίδιος την εκκλησίαν κατά τα πρώτα χρόνια. Το αναλόγιον κατ' εκείνας τας εορτάς τον έτρεμεν! Έδιδε τον τόνον προηγούμενος αυτός και ακολουθούσεν ο χορός. Το

τον αναστάσιμον κανόνα, έλεγέ τις «τώρα θα που έψαλλε. Άραγε τώρα ποίος θα ηγηθή του ας;

Τα κοινά του Όρους δεν τον άφηναν

ασυγκίνητον. Δεν παρέλειπεν ούτε και εις τα τέλη της ζωής του, όπου η κλονισμένη υγιεία του επιβαρύνθηκε έτι πλέον, να παρίσταται εις τας συνάξεις των ΔΙΣ και ΕΔΙΣ και να δίδη τας σοφάς τω όντι συμβουλάς του. Επειικής και μειλίχιος, με το αστείρευτο και πηγαίο χιούμορ ήξευρε να κατευνάζη τα πάθη, να εξάγη τους αγίους Πατέρας από κακοτοπιές και να δίδη λύσεις. Διά το θάρρος της γνώμης, την οποίαν ευθαρσώς διετύπωνε χωρίς να την συγκαλύπτη η να την ωραιοποιή, κατηγορήθηκε από τους Αγιορείτας ως τρελός. Μακάρι να είχαμε όλοι αυτήν την αγίαν τρέλαν!

Δεν ωρροδούσε προ των μεγάλων και ισχυρών· αυτό που ήθελε να είπη το έλεγεν ευθαρσώς, χωρίς περιστροφάς και χωρίς να φοβήται τας τυχόν συνεπειάς. Δεν

εφοβείτο να εκφράση την αλήθειαν όσον σκληρή και αν ήταν και αν τσάκιζε κόκκαλα! Το ίδιο συνέβαινε και εις το Δ.Σ. του Κε.Δ.Α.Κ., οσάκις ήταν Αντιπρόσωπος της Ιεράς Κοινότητος εις αυτό. Όταν οι σύνεδροι ευρίσκοντο προ αδιεξόδου, με το χαμόγελο και το χιούμορ που τον διέκριναν έλεγε: «Λοιπόν επέρασε, συμφωνούμε, ετελείωσε και αυτό...». Και πράγματι, έτσι ελύοντο πολλά θέματα. Μέχρι σήμερα, οσάκις με συναντούν οι διατελέσαντες Διευθυνταί, αυτά ακριβώς μου λέγουν διά την προσωπικότητα του μακαριστού Γέροντος.

Ωστόσο, η μέριμνα δεν εξηντλείτο μόνον εντός της Δοχειαρίτικης Μάνδρας και του Όρους γενικώτερον. Προσκληθείς υπό του τότε Δημάρχου του Δήμου Σοχού να ανεγείρη εις την περιοχόν του Μονήν, διότι όπως έλεγε «δεν έχομε κάτι κι εμείς», ανήγειρεν εκ βάθρων Μονήν προς τιμήν της Παναγίας Θεοσκεπάστου, διά να εγκαταστήση θεοφιλείς ψυχάς, όπου από ετών εζήτουν να οικονομήση κάτι και δι' αυτάς. Έτσι, οικονόμησε η Παναγία δι' αυτάς τας ψυχάς να εύρουν λιμάνι να απαγκιάσουν και εφαλτήριον διά την αιωνιότητα.

Τις δύναται όμως να διηγηθή τους απείρους κόπους, τας δυσκολίας και τα πάμπολλα προβλήματα που εμφανίζονται όταν πρόκειται να αρχίση εν τοιούτον έργον; Διότι δεν είναι οικία, ούτε άλλο τι, είναι Μοναστήρι, είναι οίκος Θεού, όπου θα αναπέμπωνται δεήσεις και προσευχαί, και θα τελήται η αναίμακτος θυσία! Διά τους λόγους αυτούς το συγκεκριμένον έργον δέχεται τα πεπυρωμένα βέλη του πονηρού. Αυτός εγείρει την θύελλαν και βάζει λογισμούς εις τους ανθρώπους και αρχίζουν τα σκάνδαλα.

Άλλος μπελάς και αυτός διά τον ταλαίπωρον Ηγούμενον και άλλαι αγωνίαι! Όμως με την πίστιν εις τον Θεόν και την αγάπην προς την Κυρίαν Θεοτόκον, όλα τα υπερβαίνει. Έτσι, με την βοήθειαν των πατέρων και αδελφών, οι οποίοι συνεκρότησαν το οικοδομικόν συνεργείον και συν τω χρόνω απέκτησαν τοσαύτην εμπειρίαν εις τα οικοδομικά, ώστε και ο καλύτερος εργολάβος να τους ζηλεύη, ήρχισε και επερατώθη το έργον εις χρόνον ρεκόρ. Αρκεί να είπωμεν ότι η θεμελίωσις εγένετο την 8ην Μαΐου του Σωτηρίου έτους 1993 και την 8ην Σεπτεμβρίου του αυτού έτους είχε ανεγερθή η Νοτία Πτέρυγα μετά του παρεκκλησίου προς τιμήν του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου και εγένοντο τα θυρανοίξια!

Εκτοτε, καθ' ἕκαστον ἔτος συνεπληροῦντο αἱ ἐργασίαι, ὥστε σήμερον να φαίνεται προ οφθαλμῶν ἡμῶν μία Μονή ἀνταξία τῆς μητρικῆς τοῦ Δοχειαρίου. Παρεκκλήσια, κελλία, ἐργαστήρια, τράπεζα, μαγειρεῖον, ἀποθηκευτικοὶ χώροι, ξενῶνες ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν τῆς Μονῆς διὰ τοὺς κοσμικοὺς καὶ χώροι ἐκτός τοῦ περιβόλου διὰ τὴν διαμονὴν τῶν ἐργαζομένων ἀδελφῶν καὶ τῶν διακονούντων Ἱερομονάχων καὶ Ἱεροδιακόνων. Ὑπεράνω δε πάντων τούτων, ὡς ἀστήρ ἐωθινός, ἀναπέμπει μαρμαρυγὰς τὸ πανέμορφον καὶ πανύψηλον Καθολικόν, δεσπόζον εἰς τὸ κέντρον αὐτῆς τῆς Μονῆς. Διὰ πάντα ταῦτα ἰθύνων νοὺς καὶ ἔχων τὸ γενικόν πρόσταγμα, ὁ ἀνύστακτος Ἡγούμενος!

Αἱ αὐλαὶ τῶσόν τῆς Μονῆς τοῦ Δοχειαρίου ὅσον καὶ τῆς Θεοσκεπάστου οὐδέποτε τὸν εἶδαν να περιφέρεται, ἀκόμη καὶ τὰς εορτάς, βαστάζοντα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ το Χαζράνι τοῦ Ἡγουμένου! Πάντοτε περιεζωσμένος περὶ τὴν ὀσφύν αὐτοῦ ποδέαν καὶ ψάθινον σκιάδιον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, εἰς σημεῖον να μὴ ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τοὺς ἐπιζητούντας αὐτὸν προσκυνητάς.

Αὐτός ἦταν ὁ μακαριστός Ἡγούμενος Γρηγόριος! Ἀπλούς, ἀπέριττος, ἀνευ κομπασμῶν ἢ τινος τῶν τοιούτων. Ὁ λόγος τοῦ ἐξήρχετο ὀρμητικός, ὡς ὁ παρακείμενος χεῖμαρρος πρὸς τὴν εἰς Ξενοφώντος ἀγουσαν, πίπτων ὡς «Ἀερμώνειος δρόσος» ἐπὶ τοὺς ἀκροωμένους αὐτόν. Ὅταν τὸν ἐπλησίαζες καὶ συνωμιλούσες μαζί του, ἐβλεπες ἕναν ἄλλον ἄνθρωπον. Εὐχαρι, χαρίεντα καὶ ἀστεϊζόμενον, χωρὶς φτιασίματα καὶ ὑποκρισίες, θέλγοντα τὸν ἀκροατὴν.

Μειλίχιος και επιεικής προς τους μετανοούντας αμαρτήσαντας και άκρως συγκαταβατικός. Αντιθέτως, ως κεραυνός έπιπτεν επί τους μη μετανοούντας και αμαρτάνοντας. Ούτος ην ο Γρηγόριος!

Εστηλίτευε τας παραβάσεις των κρατούντων και ισχυρών της γης χωρίς φόβον και πάθος. Ωμιλούσε πάντοτε την γλώσσαν της αληθείας, η οποία, ως εικός, γεννά εχθρούς και όχι φίλους. Αλλά αυτό δεν τον απασχολούσε! Συγκατάβασιν εις τα της πίστεως δεν εγνώριζε. Δεν ήξευρε να κολακεύη. Πάντοτε ευθύς ο λόγος και αληθής. Δεν εγνώριζε να κρύβεται· διό και οι Αγιορείται δικαίως τον απεκαλούσαν «ξεσκεπάστο τσουκάλι».

Και νυν, αξιομακάριστε Γέρον, πάτερ, αδελφέ και παμφίλτατε φίλε (ας μου επιτραπή, Σεβασμιώτατοι άγιοι Αρχιερείς, να τον προσφωνήσω ούτως, διότι επί πενήκοντα οκτώ συναπτά έτη εζήσαμε μαζί. Χωρίς αυτό βεβαίως να σημαίνη ότι δεν είχαμε τας εκατέρωθεν αντεγκλήσεις, τας οξείας αντιπαραθέσεις και προστριβάς, τας οποίας αναποφεύκτως δημιουργεί η διοικήσεις. Διήλθομεν από πολλές θλίψεις, πειρασμούς και σκάνδαλα, δυσκολίας, ανεχειάς, αλλά χάριτι Θεού ουδέν εστάθη δυνατόν να μας χωρίση και να διακόψη την φιλίαν, η οποία ανεπτύχθη υπό την σκιάν του Ηγαπημένου μαθητού του Σωτήρος Ιωάννου του Θεολόγου! Ας έχη δόξαν ο Κύριος!), τα νυν αναπαύου εις τον γαλήνιον όρμον της ηγαπημένης σου Μονής, Όσιε πάτερ, και μη λησμονής τα ηγαπημένα σου τεκνία, άτινα λυπούνται και θλίβονται διά την στέρησίν σου, και εύχου κάτω από τον

Θρόνον του Δεσπότη μετά των οσίων Πατέρων Αμφιλοχίου και Φιλοθέου, και των Οσίων Κτιτόρων της Μονής ταύτης Ευθυμίου, Νεοφύτου και Θεοφάνους, όπως συναντηθώμεν εις την άνω Ιερουσαλήμ, ως συχνάκις επανελάμβανες: «Τι να τον κάνω τον παράδεισο, αν δεν είμαστε μαζί; Όπως εδώ, ούτω και επάνω»! ΑΜΗΝ